

Sygn. akt I C 1292/15 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Trytek-Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w G.

przeciwko Z. Ł.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1292/15

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego w postępowaniu uproszczonym

Powód (...) w G. wniósł przeciwko Z. Ł. powództwo o zapłatę kwoty 515,55 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, o zasądzenie kosztów sądowych w kwocie 30 zł, zasądzenie opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że przedmiotowa wierzytelność powstała w wyniku zawarcia przez pozwanego z (...) Spółką z o.o. w W. (obecnie (...) S.A.) - wierzycielem pierwotnym - umowy o świadczenie usług z dnia 02 maja 2007r. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w konsekwencji czego z dniem 31 grudnia 2008r. umowa została rozwiązana. Powód wskazał, że na zadłużenie pozwanego składają się dokumenty księgowe powstałe na podstawie powyższej umowy: faktura z dnia 04 października 2008r. na kwotę 120,80 zł, faktura z dnia 04 listopada 2008r. na kwotę 155,90 zł, faktura z dnia 05 sierpnia 2009r. na kwotę 1,22 zł. Łączna wartość zadłużenia wraz z odsetkami ustawowymi obliczonymi do dnia sporządzenia pozwu wynosi 515,55 zł, na którą składa się 277,92 zł – suma niezapłaconych dokumentów księgowych, 237,63 zł – suma odsetek ustawowych naliczonych od dnia następnego po dacie płatności dokumentu księgowego do dnia sporządzenia pozwu. W dniu 20 kwietnia 2015r. wierzyciel pierwotny (...) S.A. w W. dokonał przelewu przysługującej jemu od pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Zbycie nastąpiło zgodnie z art. 509 kc i tym samym powód uzyskał legitymację procesową czynną w niniejszym postępowaniu. Przed wytoczeniem powództwa podejmowane były próby polubownego odzyskania należnej od pozwanego kwoty, lecz okazały się bezskuteczne.

Pozwany Z. Ł. nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składał w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2007r. pomiędzy (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. a Z. Ł. zawarta została umowa o abonament na okres 12 miesięcy.

(dowód: umowa o abonament z 28.04.2007r. – k. 11)

W dniu 04 października 2008r. (...) Spółka Akcyjna w W. wystawiła fakturę VAT na kwotę 122,90 zł za usługi radia i telewizji płatną do dnia 27 października 2008r., w dniu 04 listopada 2008r. wystawiła fakturę VAT na kwotę 155,90 zł za usługi radia i telewizji płatną do dnia 28 listopada 2008r., w dniu 05 sierpnia 2009r. wystawiła fakturę VAT na kwotę 1,22 zł za zestaw antenowy płatną do dnia 09 września 2009r.

(dowód: faktury VAT z 05.08.2009r. – k. 12, z 04.11.2008r. – k. 13-14, z 04.10.2008r. – k. 15-16)

Pismem z dnia 29 maja 2015r. (...) S.A. w W. zawiadomił pozwanego, że w dniu 20 kwietnia 2015r. na podstawie art. 509 kpc dokonał przeniesienia przysługującej od pozwanego wierzytelności z prawem do naliczania odsetek na rzecz (...) w G., w związku z czym wezwał do zapłaty zobowiązania z odsetkami ustawowymi w kwocie 507,70 zł, które należało dokonać w terminie 14 dni na rachunek powoda.

(dowód: zawiadomienie pozwanego z 29.05.2015r. – k. 8)

Pismem z tej samej daty – 29 maja 2015r. powód poinformował pozwanego, że na podstawie umowy z dnia 20 kwietnia 2015r. powód nabył dług pozwanego od (...) S.A. na podstawie art. 509 kc, wynikający z umowy nr (...) z dnia 02 maja 2007r., na który składają się niezapłacone należności w kwotach: 120,80 zł, 155,90 zł, 1,22 zł. Jednocześnie wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 507,70 zł do dnia 12 czerwca 2015r.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 29.05.2015r. – k. 9-10)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione, bowiem powód nie wykazał swojej legitymacji procesowej czynnej, a nadto nie wykazał zasadności powództwa.

Swoje roszczenie wobec pozwanego Z. Ł. powód wywodzi z umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015r., na podstawie której miał nabyć od (...) S.A. w W. wierzytelność pieniężną wobec pozwanego wynikającą z umowy o świadczenie usług z dnia 02 maja 2007r. Nie załączył jednak do pozwu umowy przelewu wierzytelności z dnia 20 kwietnia 2015r., a zatem nie wykazał, aby po pierwsze – taka umowa istniała i została zawarta między (...) S.A. w W. a powodem, a po drugie, jeżeli taka umowa została zawarta – aby jej przedmiotem była wierzytelność wobec Z. Ł., a wynikająca z umowy o świadczenie usług z dnia 02 maja 2007r. i w jakiej wysokości. Okoliczność zbycia wierzytelności nie wynika z pism załączonych do pozwu z dnia 29 maja 2015r. (zawiadamiającego o zmianie wierzyciela i wezwania do zapłaty), które nie są dokumentami źródłowymi na okoliczność przeniesienia wierzytelności wobec pozwanego. Konsekwencją braku przedstawienia istnienia umowy przelewu wierzytelności jest niewykazanie przez powoda swojej legitymacji procesowej czynnej.

Powód nie przedłożył nie tylko umowy przelewu wierzytelności, ale też umowy o świadczenie usług z dnia 02 maja 2007r., której stroną miałby być pozwany. Na taką datę umowy powód powołuje się w pozwie oraz w wezwaniu do zapłaty z dnia 29 maja 2015r. Do pozwu załączył natomiast umowę o abonament z dnia 28 kwietnia 2007r. Gdyby więc okazało się, że powód faktycznie zawarł w dniu 20 kwietnia 2015r. umowę cesji, której przedmiotem byłaby umowa o świadczenie usług z dnia 02 maja 2007r., powództwo musiałoby być oddalone, bowiem powód nie przedłożył umowy zawartej w dacie 02 maja 2007r., a więc nie wykazał, aby pozwany posiadał jakiegokolwiek zobowiązanie, którego źródłem byłaby umowa z tej daty.

Nie można uznać, że pozwany przyznał okoliczność istnienia cesji wierzytelności. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości.

Zawarcie umowy cesji nie stanowi okoliczności faktycznej podlegającej uznaniu bądź też nie przez stronę procesu, a jest wyłącznie okolicznością prawną (nie – faktyczną), od której zależy legitymacja czynna w procesie.

W myśl art. 509 § 2 kpc w przypadku zawarcia umowy przelewu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę (cesjonariusza) ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki łączył go z dłużnikiem. Wierzytelność, jak i prawo do jej dochodzenia przechodzi na nabywcę w takim kształcie, w jakim przysługiwała cedentowi w chwili zawarcia umowy przelewu.

Powód nie przedstawiając Sądowi umowy przelewu wierzytelności, nie wykazał, aby nabył wierzytelność wobec pozwanego i jest to okoliczność wystarczająca do oddalenia powództwa w całości.

Ponadto, gdyby nawet taką umowę przedstawił, nie wykazał zasadności powództwa. Powód powołał się w pozwie na rozwiązanie umowy z dniem 31 grudnia 2008r., lecz nie przedstawił dokumentu wskazującego na rozwiązanie umowy, a jest to o tyle istotne, że umowa zawarta została na 12 miesięcy, czyli do kwietnia 2008r. Powód powinien był wyjaśnić, czy umowa była przedłużana, a jeżeli tak, ile razy i na jakich warunkach, żeby wykazać zasadność jej rozwiązania.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, iż między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Zasada kontradiktoryjności i dyspozycyjności zobowiązuje strony do wskazania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 kpc). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 kpc, a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 kpc, strony są obowiązane przedstawiać dowody, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 kc powoduje to, że strona, która chce dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis).

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej, sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 07 czerwca 1972r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

Mając powyższe na uwadze, roszczenie powoda jako bezzasadne i nie udowodnione podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)

26.02.2016r.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak